

Arrest

nr. 303 315 van 15 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2023 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 mei 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met

toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch voert zij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier poneren van een vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.1. De verzoekende partij voert aan dat zij, haar moeder en broer geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt in hun herkomstland en dat ze ook geen familiaal netwerk aldaar hebben. Haar slechte financiële situatie in Noord-Macedonië en het racisme ten aanzien van de Albanezen, gelet op haar etnisch Albanese afkomst, zullen tot gevolg hebben dat haar levensomstandigheden en die van haar moeder en broer gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met dit betoog doet de verzoekende partij echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt geoordeeld dat de verzoekende partij in het kader van haar beschermingsaanvraag uitsluitend economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en er in hoofde van de verzoekende partij geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij omwille van socio-economische overwegingen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geconfronteerd zal worden met een mensonterende behandeling. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de broer van de verzoekende partij dat hij in het verleden een werkbetrekking had in zijn herkomstland waardoor, in navolging van de commissaris-generaal, kan besloten worden dat zij wel degelijk toegang hadden tot de arbeidsmarkt in Noord-Macedonië (Vragenlijst CGVS, broer.-, vraag 3.5). Tevens verklaarde de verzoekende partij dat hun gezin jarenlang geholpen en ondersteund werd door hun familie (Vragenlijst CGVS, broer.-, vraag 3.8). Gelet hierop kan er geen geloof gehecht worden aan het betoog in het verzoekschrift geen familiaal netwerk te hebben in Noord-Macedonië.

Wat betreft de vrees van de verzoekende partij dat zichzelf en/of haar moeder/broer in hun land van herkomst slachtoffer zouden (riskeren te) worden van racisme dient vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens in haar verklaringen heeft aangegeven door haar Albanese afkomst met racisme gerelateerde problemen te hebben ondervonden in Noord-Macedonië. Haar moeder haalde immers enkel aan dat zij na het overlijden van haar vader op vraag van haar broer het huis diende te verlaten, dat haar zonen nergens konden werken, dat ze financiële problemen hadden en hierdoor uit het land zijn vertrokken (Vragenlijst CGVS, vraag 3). Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat ze in geval van eventuele problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Noord-Macedonië voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden. Zij kan zich bij eventuele problemen van racisme of discriminatie toegang verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

3.2. De verzoekende partij haalt nog aan dat zij geen mogelijkheid heeft gehad om haar situatie te kunnen uitleggen en waarom zij de vlucht heeft moeten nemen vanuit Noord-Macedonië, maar zij laat na uiteen te zetten welke bijkomende elementen zij nog had willen aanvoeren. Evenmin betwist ze in concreto de toepassing van artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS).

3.3. De overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, laat de verzoekende partij volledig ongemoeid. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken met rolrs 20, 21 en 22 worden tezamen opgeroepen. De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n stellen dat zich problemen zullen stellen bij terugkeer: ze hebben er geen woonst meer (hun vader is vroeg gestorven en ze mochten wonen in een huis van de oom, maar intussen is het contact afgebroken en moesten ze er weg omwille van die familiale problemen), ze hebben er dus geen familie meer noch enige zekerheid. Het leven daar is helemaal anders dan hier, de lonen zijn ook niet te vergelijken met hier, ze hopen hier te kunnen blijven.

De moeder verklaart dat ze na de dood van haar man is kunnen overleven dank zij de steun van haar vader, maar deze is intussen overleden, op steun van haar schoonfamilie kon en kan ze niet rekenen.”

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar moeder, M.D., worden aangevoerd in het kader van dier verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekers moeder wordt bij arrest nr. 303 314 van 15 maart 2024 als volgt gemotiveerd:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 mei 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch voert zij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier poneren van een vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.1. Verzoekster voert aan dat zij en haar zonen geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt in hun herkomstland en dat ze ook geen familiaal netwerk aldaar hebben. Verzoeksters slechte financiële situatie in Noord-Macedonië en het racisme ten aanzien van de Albanezen, gelet op haar etnisch Albanese afkomst, zullen tot gevolg hebben dat haar levensomstandigheden en die van haar zonen gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met dit betoog doet verzoekster echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt geoordeeld dat verzoekster in het kader van haar beschermingsaanvraag uitsluitend economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en er in hoofde van verzoekster geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij omwille van socio-economische overwegingen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geconfronteerd zal worden met een mensonterende behandeling. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeksters zoon B. dat hij in het verleden een werkbetrekking had in zijn herkomstland waardoor, in navolging van de commissaris-generaal, kan besloten worden dat verzoeksters gezin wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt in Noord-Macedonië (Vragenlijst CGVS, B.-verzoeksters zoon, vraag 3.5). Tevens verklaarde verzoeksters zoon dat hun gezin jarenlang geholpen en ondersteund werd door hun familie (Vragenlijst CGVS, B.-verzoeksters zoon, vraag 3.8). Gelet hierop kan er geen geloof gehecht worden aan verzoeksters betoog in het verzoekschrift geen familiaal netwerk te hebben in Noord-Macedonië.

Wat betreft de vrees van verzoekster dat zijzelf en/of haar zonen in hun land van herkomst slachtoffer zouden (riskeren te) worden van racisme dient vooreerst opgemerkt dat verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens in haar verklaringen heeft aangegeven door haar Albanese afkomst met racisme gerelateerde problemen te hebben ondervonden in Noord-Macedonië. Zij haalde immers enkel aan dat zij na het overlijden van haar vader op vraag van haar broer het huis diende te verlaten, dat haar zonen nergens konden werken, dat ze financiële problemen hadden en hierdoor uit het land zijn vertrokken (Vragenlijst CGVS, vraag 3). Bovendien toont verzoekster geenszins aan dat ze in geval van eventuele problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Noord-Macedonië voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden. Zij kan zich bij eventuele problemen van racisme of discriminatie toegang verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

3.2. Verzoekster haalt nog aan dat zij geen mogelijkheid heeft gehad om haar situatie te kunnen uitleggen en waarom zij de vlucht heeft moeten nemen vanuit Noord-Macedonië, maar zij laat na uiteen te zetten welke bijkomende elementen zij nog had willen aanvoeren. Evenmin betwist ze in concreto de toepassing van artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS).

3.3. De overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, laat verzoekster volledig ongemoeid. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen..

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken met rolrs 20, 21 en 22 worden tezamen opgeroepen. De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP’n stellen dat zich problemen zullen stellen bij terugkeer: ze hebben er geen woonst meer (hun vader is vroeg gestorven en ze mochten wonen in een huis van de oom, maar intussen is het contact afgebroken en moesten ze er weg omwille van die familiale problemen), ze hebben er dus geen familie meer noch enige zekerheid. Het leven daar is helemaal anders dan hier, de lonen zijn ook niet te vergelijken met hier, ze hopen hier te kunnen blijven.

De moeder verklaart dat ze na de dood van haar man is kunnen overleven dank zij de steun van haar vader, maar deze is intussen overleden, op steun van haar schoonfamilie kon en kan ze niet rekenen.”

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Noord-Macedonië geen huisvesting meer zal hebben betreft niets meer dan een loutere herhaling van al eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan en waarover in de bestreden beslissing op goede gronden werd geoordeeld dat verzoekende partij in het kader van haar beschermingsaanvraag uitsluitend economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en er in hoofde van verzoekende partij geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij omwille van socio-economische overwegingen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geconfronteerd zal worden met een mensonterende behandeling. Verzoekende partij brengt derhalve ter terechtzitting geen nieuwe elementen aan om voorgaande pertinente motieven van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij na de dood van haar man geen steun krijgt van haar schoonfamilie herneemt de Raad volgende gronden van hoger geciteerde beschikking: “Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeksters zoon B. dat hij in het verleden een werkbetrekking had in zijn herkomstland waardoor, in navolging van de

commissaris-generaal, kan besloten worden dat verzoeksters gezin wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt in Noord-Macedonië (Vragenlijst CGVS, B.-verzoeksters zoon, vraag 3.5). Tevens verklaarde verzoeksters zoon dat hun gezin jarenlang geholpen en ondersteund werd door hun familie (Vragenlijst CGVS, B.-verzoeksters zoon, vraag 3.8). Gelet hierop kan er geen geloof gehecht worden aan verzoeksters betoog in het verzoekschrift geen familiaal netwerk te hebben in Noord-Macedonië”.

De toevoeging ter terechtzitting dat het leven in Noord-Macedonië helemaal anders is dan hier, dat de lonen aldaar niet te vergelijken zijn met hier, evenals dat zij hoopt samen met haar kinderen hier te kunnen blijven, doet niet anders denken. Deze elementen zijn immers niet relevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook hiermee slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 januari 2024 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

5. Bijgevolg blijkt evenmin dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS